

Милен Алемпијевић (1965, Чачак), аутор десетак књига различитих жанрова. Објављује текстове о филму, цезу, литератури и анимираном филму у културној периодици. Аутор неколико мултимедијалних предавања на теме из области цеза и анимације. Приредио је двоброј 183–184 часописа *Градац*, посвећен цезу. У припреми је његова књига есеја о анимираном филму *Уметност ђрејшеривања*. Ради у чачанском Дому културе као уредник филмског програма и уметнички директор фестивала анимираног филма „Аниманима“.

Јелена Анђеловска (Београд/Нови Сад), дипломирала је драматургију на новосадској Академији уметности, тренутно је на МА студијама рода на Факултету политичких наука. Основала је и организовала новосадске поетске вечери „Поезија у кући” и „Транспортери” (сусрети поезије на српском и мађарском језику). Објавила је три књиге поезије: *Домовина, бес машина* (2013), *09:99 ујутру* (2016) и *Кућа се није мрднула* (2023). Поезија јој је превођена на енглески, мађарски, италијански и немачки језик. Сарадница је портала Ризом, а њене колумне могу се пронаћи на порталима Глиф и Милица магазин. Коуредница је антологија поезије *Ово није дом, песникиње о миграцији* (2017) и *Трансјоршери* (2021). Живи у Новом Саду.

Драган Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Дометти* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјерашив новума: Први свештски раш у српској и анилоамеричкој међурашној ѓрози* (2021), приредио књигу *Проза о ѓрози: фрајменити о крајкој ѓричи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сићушне ѓриче: српска микро-ѓрича* (2021) и панораму *Последња Ашари генерација: ѓанорама новосадских ѓрозаиста генерације осамдесетих* (2021). Живи у Новом Саду.

Јована Војводић (1997, Суботица), докторанткиња на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Проучава српску књижевност XIX и XX века, посебно се бавећи стваралаштвом занемарених писаца, архивском рукописном грађом, књижевном периодиком. Објављује текстове у књижевним и научним часописима и публикацијама. Чланица је Рукописног одељења Матице српске. Ауторка је студије *Милка Гртурува – кроз ѓолаваља и чинове* (2022). Приредила је следеће књиге: *Јован Милекић – живљење ѓрошлости (аушобиоѓрафија и ѓрејиска)* (2021), *Писма Млагену Лесковцу (Васа Сшајић, Вељко Пејровић)* (2023).

Емилија Вранчић (1998), дипломирала је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета, а тренутно похађа мастер академске студије на Факултету драмских уметности у оквиру студијског програма за Теорију драмских уметности и медија. Живи у Београду.

Јелена Вукићевић (1987, Лепосавић), дипломирала је општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету, а мастер студије културологије је завршила на Факултету политичких наука у Београду. Била је део разних пројеката и едукативних радионица, пре свега у области књижевности, позоришта, родних студија и визуелне антропологије. Своје текстове и поезију објављује у штампаној и електронској периодици. На Инстаграм платформи, прошле године започела је пројекат ВИСИБАБА, књижевно-фото едиторијал, где уметничким фотографијама илуструје пажљиво одабране комаде из појединих књижевних дела.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворише Јеленине ѓрозоре* (1978), *Намасше, Индијо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој ѓори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица-Вук-Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Сшојадиновић Српкиње*

са савременицима (1991), *Искуства ѓрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токoви савремене ѓрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ѓошрази за ѓлавним јунаком* (2003; приче), *Срѓкињин круѓ кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милици Стојадиновић Српкињи), *Библиоѓрафија радова о Милици Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индиѓо* (2008), *Живош и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Сѓара ѓрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ѓе је Чехов? – разговори о ѓрози* (2015), *Вијешнам и девеш змајева* (2016), *Кришѓика ѓамћења* (2017), *Кубанске ѓриѓашељице* (2020) и *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021). Добитница је награда: „Слободна Војводина”, „Искра културе”, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос”, „Медаља културе за очување културног наслеђа”, „Љуба Ненадовић”. Живи у Новом Саду.

Славко Гордић (1941, Дабрица, Херцеговина), пише прозу, књижевну критику и есејистику. Књиге прозе: *Врховни силник* (1975), *Друѓо лице* (1998), *Оѓиш* (2004), *Руб* (2010) и *После руба* (2020). Књиге есеја, критика и студија: *Увидику сѓиха* (1978), *Слаѓање времена* (1983), *Примарно и нијанса* (1985), *Пезиѓа и окружје* (1988), *Образац и чин – оѓледи о роману* (1995), *Певач Бошка Пеѓировића* (1998), *Оѓледи о Вељку Пеѓировићу* (2000), *Главни ѓосао* (2002), *Профили и сиѓуације* (2004), *Савременосѓ и наслеђе* (2006), *Размена дарова* (2006), *Кришѓичке разѓледнице* (2008), *Траѓања и сведочења* (2011), *Оѓледи о Иви Андрићу* (2013) *Сродсѓва и раздаљине* (2014), *Осмѓшрачница – књижевне и оѓишѓе ѓеме* (2016), *Међу својима* (2020) и *Подсећања и наѓовори* (2022). Приредио је изабране песме Миодрага Павловића (1978), Стевана Тонтића (1995), Јована Јовановића Змаја (2003), изабране приповетке Вељка Петровића (2000), изабрана дела Вељка Петровића (2003), приповедачко-романсијерски сегмент изабраних дела Милана Кашанина (2003) и четири књиге изабраних дела Иве

Андрића (2010–2019). Поједини есејистичко-критички текстови су му превођени на немачки, пољски, мађарски, словачки, словеначки, француски и енглески. Добио је Награду Друштва књижевника Војводине за најбољу књигу године, као и награда „Лаза Костић”, „Ђорђе Јовановић” и „Сретен Марић”. Добитник је Новембарске повеље Новог Сада, Награде за животно дело Друштва књижевника Војводине и Повеље за животно дело Удружења књижевника Србије. Био је дугогодишњи професор Филозофског факултета у Новом Саду, до 2009. године, и главни и одговорни уредник *Лешоѓиса Маѓице срѓске* (1992–2004). Сада је професор емеритус Универзитета у Новом Саду.

Дејан Илић (1961, Травник), од 1969. живи у Београду, завршио италијански језик и књижевност. Објавио следеће књиге поезије: *Фиѓуре* (1995), *У боји без ѓона* (1998), *Лисабон* (2001), *Дувански ѓуш* (2003), *Кварш* (2005), *Из вѓкенѓа* (2008), *Линије беѓа* [изабране песме 1995–2008] (2011), *Кѓшасѓар* (2013), *Долина Плисѓос* (2017) и *Камѓерѓлац* (2021). Бави се књижевним превођењем. За своју поезију и превођење поезије добио награде „Ђура Јакшић”, „Бранко Миљковић”, „Меша Селимовић” и „Милош Н. Ђурић”.

Бојан Кривокапић (1985), дипломирао је компаративну књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је књигу кратке прозе *Трчи Лилиш, зайѓињу демони* (2013), збирку поезије *Жохаров леш* (2014), те романе *Пролеће се на ѓуш сѓрема* (2017) и *Вила Фазанка* (2023). Добитник је награда за прозу: „Улазница” (2011), „Ђура Ђуканов” (2012) и „Едо Будиша” (2014), као и Награде „Мак Диздар” за збирку поезије (2013). За роман *Пролеће се на ѓуш сѓрема* године 2018. добија Награду „Мирко Ковач” за најбоље дело младог аутора у Србији, Босни и Херцеговини, Хрватској и Црној Гори. Књижевни текстови су му преведени на италијански, немачки, мађарски, албански и енглески језик. Живи у Новом Саду.

Милица Маркић (1966, Београд), дипломирала је на Катедри за полонистику Филолошког факултета у Београду 1991. године. Радилa је у издавачким кућама „Нолит“ и „Клио“. Члан је Удружења књижевних преводилаца од 2004. а у статусу слободног уметника од 2009. године. Преводи пољску прозу, поезију и есејистику. Најзначајнији преводи: *У џусињи и џрашуми* Хенрика Сјенкјевича, *Љубав и одговорности* Карола Војтиле, *Бејуни* Олге Токарчук, *Гулаш и џурул џишце* Кшиштофа Варге, *На џују за Бабагај* Анџеја Стасјука, *Трансајлантиски* Витолда Гомбровича и др. Живи у Београду.

Сара Матин (1998, Сомбор), запослена је у истраживачком звању на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где тренутно похађа трећу годину докторских академских студија. На Одсеку за српску књижевност завршила је основне и мастер академске студије, одбранивши мастер рад под насловом „Проширивање граница књижевности: проза Леонида Шејке и Богдана Богдановића“. Пише и објављује критичке приказе и научне радове.

Семездин Мехмединиовић (1960, Кисељак код Тузле) студирао је компаративну књижевност на Филозофском факултету у Сарајеву. Радио је као уредник у новинама, недељницима те на радију и телевизији. Објавио је збирке песама *Мограц* (1984), *Емигранти* (1990) и *Девеи Александрија* (2002), књигу записа, кратких прича и песама *Sarajevo Blues* (1995), дневничку прозу *Руски комјунисер* (2011), преписку с Миљенком Јерговићем *Transatlantic mail* (2009), те књиге *Аушо-џоршреи с џорбом* (2012), *Књића џрозорâ* (2014), *Ме'мед, црвена бандана и џахуљица* (2017, награде „Меша Селимовић“ и „Мирко Ковач“) и *Ово вријеме сага* (2020). Од 1996. до 2019. живео је у Сједињеним Америчким Државама, сада пише у Сарајеву.

Алекса Миленковић (1999, Београд), апсолвент Српске књижевности и језика са компаратистиком на Филолошком факултету

у Београду. Пише поезију и прозу. Објављивао је у студентском часопису *Весна*. Освојио је друго место на књижевном конкурсy „Тимочка лира“.

Немања Митровић (1960, Париз), објавио је следеће књиге прозе: *Сан раиша* (1981), *Расе* (1983), *У знаку рибе* (1987), *Душе и сјвари* (1988), *Приче за очи* (1990), *Град џорег свеиша* (1994), *Песма из мора* (1995), *Изабране џриче* (1999), *Враиша на дну* (2000), *Сценарио за сан* (2003), *Нерасвеиљени Свеишозаров несџанак* (2004), *Прегања са Месеца* (2005), *Друи Пешар Пан* (2006), *Тамна сјрана Сунца* (2006), *Бајке с Венере* (2007), *Крај џлавих река* (2007), *Луда цара Тројлава* (2008), *Рим или мир* (2009), *Романса са Веверицом* (2010), *Шкринџа краљице Теуише* (2012), *Пог џаром звезда* (2013), *Осмех Црнои Пииша* (2015); књиге поезије: *Сјрах од свеиа* (1996), *Цршам џо мраку* (2004), *Паре или живоиш* (2006), *Вода у џраку* (2008), *Зима у рају* (2014). Песме и приче су му увршћене у двадесетак прозних и песничких антологија. Приче су му преведене на неколико језика. Илустровао је књижевне листове, часописе и књиге. Живи у Београду као слободан уметник.

Франческа Орсини (*Francesca Orsini*), италијанска књижевна историчарка, чланица Британске академије. Професорка емерита на Школи за оријенталне и афричке студије (SOAS) Универзитета у Лондону, где предаје индијску и јужноазијску књижевност. Претходно је предавала на Универзитету у Кембриџу. Објавила је, између осталих, следеће студије: *The Hindi Public Sphere* (2002), *Print and Pleasure* (2009), *East of Delhi: Multilingual literary culture and world literature* (2023).

Бисерка Рајчић (1940, Јелашница код Ниша), завршила је студије славистике у Београду. Од 1962. бави се превођењем словенских књижевности, теорије књижевности, театрологије, филмологије, естетике, филозофије, историографије, историје уметности, политикологије, теологије и др. Објавила је око 70 књига превода (поезија, проза, драме,

филозофија, есејистика, политикологија и сл.) и књиге: *Писма из Прага* (1999), *Пољска цивилизација* (2003), *Мој Краков – из културне археологије прага* (2006), *Itago Poloniae* (2014), *Писма из Пољске* (2018), *Факшомоншаже* (2020) и *Шојен, Жорж Санд и њена деца* (радио-драма с CD-ом), као и низ текстова у часописима некадашње Југославије и Србије. Добитник је бројних домаћих и страних награда за преводилаштво, између осталих и најпрестижније пољске награде „Трансатлантик” за 2009. годину. Живи у Београду.

Татјана Росић Илић (1962), докторила је, магистрала и дипломира на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Редовна је професорка на Факултету за медије и комуникације Универзитета Сингидунум у Београду, где предаје предмете из области студија културе, рода, књижевности и медија. Научна је сарадница на Институту за књижевност и уметност у Београду и гостујућа професорка на докторском програму Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу. Током академске 2016–17. године била је гостујућа професорка на одсеку за славистику Универзитета Мичиген, САД. Књижевна је теоретичарка и критичарка, као и ауторка бројних националних, регионалних и међународних пројеката из области родне, културне и медијске политике. Била је уредница регионалног часописа за културу *Сарајевске свеске*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, ФМК и часописа *Женске студије* Центра за женске студије у Београду. Тренутно се бави студијама културе отпора у свету глобалних медија као и критичким студијама рода, маскулинитета и женског ауторства у контексту транзиционе постјугословенске и балканске културе сећања. Ауторка је и уредница следећих књига: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia* (ур., 2015) (*Анши*)ушойије шела: рејрезеншиација маскулинишеша у савременој српској прози (2014), *Миш о савршеној биографији: Данило Киш и фигура йисца у српској култури* (2008), *Theory and*

Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe (2008), *Произвольности дневника* (1994). Живи у Београду.

Маша Сеничић (1990, Београд), посвећена је у свом раду вишеструким облицима текста, од поетских, преко новинарских и есејистичких, до академских. Коселекторка је *Храброј Балкана* на Фестивалу ауторског филма и докторанткиња на Факултету драмских уметности, а као истраживач-сарадник учествује у настави и бави се академским радом. Кроз рад удружења *Филмкултура* доприноси неформалној едукацији омладине у пољу аудиовизуелне културе. Као ауторка и уредница била је део бројних медија и публикација, а у улози модераторке, координаторке и/или менторке учествовала је у разнородним локалним и међународним пројектима, радионицама и манифестацијама, пре свега у области филма и књижевности. Објавила је две књиге поезије: *Океан* (2015, Награда „Млади Дис”) и *Повремена йойиш викенд-насеља*, (2019, Награда „Душан Васиљев”). Фокусирана је на интердисциплинарне пројекте који упориште имају у експерименталном приступу тексту и структури материјала; неки од њих реализовани су као самостална изложба (*Злајна обала*) или као део колективних излагања/радионица/издања (Културни центар Београда, Institute of Network Cultures, Музеј Југославије...). Књига је занима као текст, као простор и као штампани објекат.

Зорана Симић (1992, Брус) докторанткиња је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, истраживачица-сарадница у Институту за књижевност и уметност, као и кандидаткиња на мастер програму Политикологија – Студије рода, на Факултету политичких наука УБ (захваљујући стипендији „Жарана Папић” коју додељује РЖФ). Основне (2015) и мастер студије (2016) завршила је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета УБ. Пише докторску дисертацију

радног наслова *Уреднице ѱериодике у Краљевини СХС/Југославији: биографски, књижевноисторијски и ѿијолошки аспекти*. Бави се српском и југословенском књижевношћу, периодиком и културом 20. века, савременим (књижевним) теоријама и историјом феминизма. Објављује књижевнокритичке и есејистичке прилоге у штампи и на веб-порталима. Живи у Београду.

Маја Солар (1980, Загреб), докторирала је филозофију. Бави се друштвеном и политичком теоријом, пише поезију и прозу. Чланица је теоријско-политичког колектива *Герусија*, део је уредништва часописа за теоријске праксе *Стивар* и медијског портала *Слободни Филозофски*. Објавила је три збирке поезије: *Макулалалалашур* (2008, Бранкова награда), *Jellemzö, hogy nem természetes* (*Наравно да није ѿприродно*, 2015) и *Без зачина* (2017), као и поетско-прозни експеримент *Ахшела сам* (2022). Ауторка је више од четрдесет научних радова из друштвене теорије. Области интересовања: марксизам, теорија социјалне репродукције, теорије рада, теорије власништва, теорије луксуза, историја социјализма итд. Интересују је марксистичке струје феминизма, пре свега LGBTQ+, квир, еко-социјалистички, антирасистички, антиејблистички, антицисхетеронормативни марксистички феминизам. Живи у Новом Саду.

Сузан Сонтаг (*Susan Lee Sontag*; 1933, Њујорк – 2004, Њујорк), америчка списатељица, филозофиња, редитељка и политичка активисткиња. Писала је о фотографији, култури и медијима, СИДИ и болестима, људским правима, комунизму и левој идеологији. Важи за једну од најутицајних критичарки свог времена. Дипломирала је на Универзитету у Чикагу, а мастер диплому из уметности стекла је на Харварду, где и је предавала. Такође је предавала и на колеџу Св. Ана у Оксфорду, а затим и на Сорбони. Током шездесетих година писала је за *The New York Review of Books*, *Commentary* и *Partisan Review*. Нека од њених најзначајних дела

преведених и на српски су: *О фотографији* (КЦБ, 2009), *Суда и њене метафоре* (Дечје новине, 1990), *Као свесћ ујреинуша у шело* (Службени гласник, 2019), *Ако књије нешта ну...* (Слио, 2019). Факултет за медије и комуникације је 2020. објавио њен први значајан есеј *Белешке о кемју*, у коме врата уметности отвара и за обичне, апсурдне и бурлескне теме.

Срђан Срдих (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Цонашана Свифша*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев” у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић” из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига”. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseller.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсурењанинског часописа „Улазница” (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић”, те награда „Биљана Јовановић” и „Едо Будиша”. Објавио је романе *Мршво ѿоље* (2010), *Сашори* (2013), *Сребрна мајла ѿага* (2017), *Љубавна ѿесма* (2020) и *Аушосекција* (2023), збирке прича *Есширандо* (2011) и *Сајоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чишања* (2014).

Драгана В. Тодоресков (1975, Нови Сад), доктор књижевности, књижевна критичарка и историчарка књижевности. Објавила

је књиге: *Сћеријине њародије – искушења (иосћ)модерној чиишања* (2009), *Дан, коншексћ, брзина ветра* (2010), *Писаћи даље – избране крићике* (2012), *Тело ѡесме* (2013), *Трајом кочења: ѡрисвајање, ѡреовеање и раслојавање сћварносћи у ѡеићици Јудиће Шалио* (2014), *Збојом, ѡричана исћино – Оілеги о сћрашеијама срсћких ѡрићоведача* (2015), *Лунаци наших вароши – Оілеги и крићике о савременим срсћким ѡрићоведачима и њиховим ликовима* (2017), *Како разумећи нову умећничку ѡраксу* (са Љиљаном Малетин Војводић, 2022) и *У чекаоницама – исћорија женских менћалних ѡоремећаја* (2023). Ради у Матици срсћкој као виши стручни сарадник – лексикографски редактор на пројекту *Срсћка енциклопедгија*. Живи у Новом Саду.

Олга Токарчук (*Olga Tokarczuk*; 1962, Сулехов, Пољска), добитница Нобелове награде за књижевност (2018), спада у ред најистакнутијих савремених пољских прозаиста и есејиста. Психолог је по професији. Добитница је престижних књижевних награда: награде Пољског удружења издавача, награде фондације Кошцелских, пасоша листа *Полићика*, Награде Махинера, Шлеске награде за културу 2003; више пута номиниована је за награду NIKE и три пута победила је на плебисциту читалаца *Газети Виборце*. За роман *Бејуни* добила је Међународну Ман Букер награду. Дебитовала је 1989. песничком збирком *Грагови у оілегалима* (*Miasta w lustrach*), а велики успех доноси јој први њен роман *У ѡићрази за Књићом* (*Podróż ludzi Księgi*, 1993), којим је стекла признање и критике и читалачке публике. Следи роман *ерна Елцнер* (*E. E.*, 1995), а потом *Правек и друја времена* (*Prawiek i inne czasy*, 1996), збирка приповедака *Ормар* (*Szafa*, 1997), роман *Дневна кућа, ноћна кућа* (*Dom dzienny, dom nocny*, 1998), збирка приповедака *Свирка на мноіо бубњева* (*Gra na wielu bębenkach*, 2001), роман *Бејуни* (*Bieguni*, 2007), роман *Вуци своје рало ѡо косћима мрћвих* (*Prowadź swój pług przez kości umarłych*, 2009), есеји *Час мегвега* (*Moment niedźwiedzia*, 2012), роман

Књиће Јаковљеве (*Księgi Jakubowe*, 2014), збирка приповедака *Бизарне ѡриче* (*Opowiadania Bizarne*, 2018), есеји *Блаіи ѡрићоведач* (*Czytły narrator*, 2020), роман *Емјузион: наћуроіаіћски хорор* (*Empuzjon. Horror przyrodoleczniczy*, 2022). Живи и ствара у Крајанову, маленом месту у Судетима.

Павле Угринов (право име Василије Поповић; 1926, Мол – 2007, Београд), књижевник, драматург, редитељ и академик. Дипломирао је на Академији за позориште и филм у Београду на Одсеку за режију у класи проф. др Хуга Клајна. После студија једно време се бавио позоришном режијом и теоријом. Један је од оснивача камерне сцене Атеље 212 у Београду. Његовом поставком драме „Чекајући Годоа” Самјуела Бекета свечано је отворена сцена тог театра. Радио је и као уредник драмског и серијског програма Телевизије Београд. У књижевни живот ступио је 1955. године поемом *Бачка зајевка*, за коју је заједно с Александром Тишмом, добио Бранкову награду за поезију. Затим се потпуно посветио писању прозе и есејистике. Објавио је 21 књигу, међу којима су романи: *Оглазак у зору* (1957), *Врћ* (1967), *Елеменћи* (1968), *Домаја* (1971), *Фасцинације* (1976), *Задаћ живоћ* (1979), *Царсћво земаљско* (1982), *Оіац и син*, *Без љубави* (1986), *Тојле ѡегесеіће* (1990); новела *Исходиіће* (1963); прозна дела: *Сензације* (1970), *Речник елеменаіћа* (1972). Написао је више сценских адаптација, телевизијских и радио драма, есеја, студија и критика. Добитник је Бранкове награде (1955), НИН–ове награде за роман (1979), Октобарске награде Београда (1983), Нолитове награде (1990), Андрићеве награде (1995), Просветине награде (1996).

Ѓузепе Унгарећи (*Giuseppe Ungaretti*; 1888, Александрија, Египат – 1970, Милано, Италија), један од највећих италијанских песника двадесетог века. Похађао је швајцарску школу, пратио француске и италијанске књижевне часописе, упознајући се са савременом књижевношћу (Рембо, Маларме, Ниче, Бодлер). После кратког боравка у

Каиру, напушта заувек Египат, одлазећи у Француску 1912, и на том путовању први пут види Италију. У Паризу слуша Бергсона, дружи се с Аполинером, Папинијем, Пикасом, Де Кириком, Браком. Кад Италија уђе у рат 1915, прикључује се као добровољац и рагује на Италијанском фронту, дуж границе с Аустроугарском, учествујући у биткама на Сочи. Све то време пише песме своје прве збирке *Рагосѝ бродоломâ* (у каснијим издањима само *Рагосѝ*), а један њен део, *Покојана лука*, бива објављен још 1916. у осамдесет примерака. С другом збирком *Осећање времена* из 1935, овога пута врхунским делом развијеног италијанског херметизма, наступа уједно као изразити представник и претеча овог правца; потом следе збирке у којима се све више отвара традицији и класичном изразу: *Бол* (1947), *Обећана земља* (1950), *Крик и њредели* (1952), *Сѝарчева бележница* (1961). Преводилац Гонгоре, Малармеа, Сен-Џон Перса, Блејка.

Моин Фарухи (1989, Казвин, Иран), ирански писац и преводац. На персијском је написао две збирке прича: *Чисѝи снеѝ* (2018) и *Вешѝачки снови* (забрањена), као и дуги есеј *Наводно неѝолиѝичка нарација ѝолиѝичкој доѝађаја: избори у Ирану 2017* (2018). Превео је на персијски дела Дејвида Фостера Воласа и Зејди Смит. Крајем 2023. излази његов превод *Бескрајне лакрдије* Дејвида Фостера Воласа.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је магистарске студије на катедри за енглески језик Филозофског факултета у Новом Саду, а докторирао на Филолошком факултету у Београду. Објавио је преводе књига Дејвида Фостера Воласа, Кормака Макартија, Џона Барта, Карила Филипса, Та-Неха-

сија Коутса, Криси Абанија, Ен Карсон, Џоѝ Керол Оутс, Ени Пру, Исака Башевиса Сингера, Хенрија Џејмса, Томаса Лиготија и других. Добитник је Награде за превод године 2011. Друштва књижевника Војводине за превод књиге *Изѝубљен у кући смеха* Џона Барта. Аутор је студије *Ник Кејв и ѝоѝиѝка ѝресѝуѝа* (2022). Живи и ради у Новом Саду.

Марјан Чакаревић (1978, Чачак), дипломирао је и мастерирао на Катедри за српску и светску књижевност на Филолошком факултету у Београду, где је сада на докторским студијама. Поезију, критику, студије, есејистику и публицистичке текстове објављује од друге половине деведесетих година у српским и регионалним часописима. Објавио је песничке књиге: *Параѝрад* (1999), *Сисѝем* (2011), *Језик* (2014, Награда „Мирослав Антић“), *Сегам речи ѝрага* (2014) и *Ткива* (2016, Награда „Бранко Миљковић“), као и збирку прича *Повесѝ о ѝелу* (2021). Заступљен је, између осталих, и у следећим антологијама и панорамама савремене српске поезије: *Из музеја шумова* (2009), *Улазница / Eintrittkarte* (двојезична немачко-српска антологија, 2011), *Просѝори и фиѝуре* (2012), *Ван, ѝу: фрее* (2013) и *Ресѝарѝи* (2014). Члан је уредништва часописа *Поља*. Живи у Београду.

Маријана Чанак (1982, Суботица), пише прозу. Завршила је Филозофски факултет у Новом Саду. Добитница је књижевне награде „Лаза К. Лазаревић“ 2005. и 2019. (за најбољу необјављену приповетку на српском језику). Објавила је књигу прозе *Улични ѝрогавци улица* (2002), збирку прича *Прамашере* (2019, 2023), роман *Клара, Кларица* (2022), збирку прича *Пуѝ од црвене циѝле* (2023).